

Mullvadar kan inte flyga

*Tigern träffar en mullvad som är trött på att gräva.
Han vill lära sig flyga och bli en flyttfågel.*

Det var natt. Stjärnorna lyste över slätten.

– Berätta för mig om stjärnorna, sa mullvaden.

Mullvaden var nästan blind. Tigern berättade för honom om Karlavagnen, Polstjärnan och Orions bälte.

– Kan du räkna stjärnorna? sa mullvaden.

– Det finns lika många stjärnor som det finns sandkorn på en strand, sa Tigern. När en stjärna faller, får man önska sig något.

Mullvaden sa:

– Säg till mig, när en stjärna faller! Jag har bara en önskan: jag vill lära mig flyga.

Mullvaden höll upp sina framben. De såg ut som små spadar.

– Jag kan bara gräva, sa han.

– Ja, det har jag sett, sa Tigern.

I flera dagar hade Tigern vandrat genom Skåne. Han hade gått tvärs över Romeleåsen och över en stor hed där kor gick och betade. Plötsligt hade han sett hur mar-

ken liksom rörde sig. Det såg ut som om någon stod där nere i marken och kastade upp jord i en liten hög. Det var massor av högar runt omkring.

Mullvaden berättade om sina gångar där nere i jorden.

– Där nere har vi bott i flera hundra år, sa mullvaden. Fast människorna har alltid jagat oss.

– Vi katter har alltid varit jagade av hundar, sa Tigern.

– På sommaren går det lätt att gräva, sa mullvaden. Men våren är ändå bäst, när snön har smält och man får kasta upp sin första hög.

Han brukade klättra upp på högen och lyssna på flyttfåglarna. Långt där uppe hördes vildgässens rop när de flög norrut.

– Jag vill också flyga, sa han. Han höll upp sina fram-tassar mot himlen. Varför fick jag inte vingar istället?

– Man kan inte välja, sa Tigern. Somliga blir katter, andra blir mullvadar eller flyttfåglar eller hundar. Inte ens hundar kan hjälpa att de är hundar. Jag är rätt nöjd med att vara katt, sa Tigern.

– Det händer att flyttfåglarna landar här på ängen, sa mullvaden. Några kommer från Afrika, andra från Spanien. De säger att de är på väg till myrar och sjöar långt uppe i Lappland. Jag vill också dit.

Men de andra mullvadarna ville inte lyssna på honom.

– Jag har sagt att vi kan gräva oss upp till Lappland. Då skrattar de åt mig. Du försöker bara göra dig märkvärdig, säger de.

Mullvaden suckade. Det skulle nog ta tusen år att gräva sig upp till Lappland.

Tigern berättade för honom om de stora skogarna där hemma. Myrarna i Norrland var lika stora som slätterna här i Skåne.

– Kan jag inte få följa med dig? sa mullvaden.

Alla vill visst följa med mig, tänkte Tigern. Först en kattflicka, sedan en mullvad. Varför är de inte nöjda? Varför vill alla vara någon annanstans?

– Jag fattar att jag inte kan följa med, suckade mullvaden. Jag stannar kvar och gräver.

När det blir höst, kommer flyttfåglarna förbi igen, på väg söderut. Då ska han klättra upp på sin hög och lyssna på suset av alla vingar högt där uppe.

En gång mullvad, alltid mullvad.

Mullvadar kan inte flyga. Det skulle se konstigt ut.